

Петър Краевски

е автор на книги с поезия, хумор, сатира и проза:

- „Стриптиз по всяко време“, 1990 г. (афоризми), ИК „Шут“
- „Вятър от консерва“, 1992 г. (сатирични стихове и епиграми), ИК „Златният муфлон“
- „Ало, как сте?“, 2001 г. (сатирични стихове и епиграми), ИК „Жанет-45“ – официално обявена за най-продаваната книга в книжарницата „Отец Паисий“ за месец ноември 2001 г.
- „Сомнамбул“, 2006 г. (стихосбирка), ИК „Жанет-45“ – отличена с Националната награда „Светлоструй“ за най-добра книга с поезия на извънстоличен автор за периода 2006-2008 г.
- „Чат, или сбогуване с Аркадия“ 2009 г. (роман), ИК „Жанет-45“
- „Операция Райски газ“ 2012 г. (сборник с хумористична проза), ИК „Жанет-45“
- „Изгорени писма“ 2015 г. (стихосбирка), ИК „Жанет-45“
- „Хумус“, 2017 г. (стихосбирка), ИК „Жанет-45“

Лауреат е на литературни и медийни конкурси, сред които: Национална награда „Светлоструй“ за най-добра поетична книга „Сомнамбул“ за периода 2006-2008 г. Лауреат в конкурса за SMS поезия на НДК за 2006, както и в конкурсите „Очи за себе си“ (хумор), „Още стихове за вечните неща“ (стихове), Поетичен панаир в Кула (стихове), Първи Национален сатиричен конкурс в Кубрат (сатира) и др.

Петър Краевски е доктор хонорис кауза на в. „Пловдивски университет“. Бил е автор и водещ на радио и телевизионни програми. Присъства в няколко антологии за поезия и сатира, сред които:

- Антология на българската епиграма (ИК „Чернат“, 2003 г., съставител: К. Машев под редакцията на М. Ганчев)
- Антология на българския афоризъм (ИК „Славена“, 2009 г., съставител: Т. Расиев под редакцията на К. Машев)
- Антология на балканския афоризъм (съставител: В. Толевски, Македония, 2008 г.)
- Електронното издание за световни афоризми: Aforistica/mente Blog, Италия, избрани афоризми в превод на италиански (редактор: Fabrizio Sagatagna), 2011 г. и др.

В момента Петър Краевски е преподавател по английски език и английска и американска литература в ЕГ „Пловдив“. Води авторско предаване с културно-сатиричен профил „Алтер егo“ в Радио Пловдив.

лааа, да резнем нейната главааа! Тра-ла-ла-ла-ла-ла-лааа, да резнем нейната главааа!

Мадам Бътерфлай припада на сцената, интензивно бере душа. Хорът я поема на ръце и, напускайки залата, нарича:

– Рефооормааа! Рефооормааа! Министърът реформа дирижиирааа... Рефооормааа! Рефооормааа!... И палката превърнал е в секиирааа...

Министърът на културата оглежда вече опразнената зала и отприщва мощен баритон, за да напълни творческия вакуум със себе си:

– Финалът вече приближава, еетооо! Закривам тази малка опереетааа. Налей, Симоне, виното пенлиивооо! И операта също я закрийваааа. Тра-ла-ла-ла-ла-ла-ла-лааа, гълток за всяка срязана главааа... Тра-ла-ла-ла-ла-ла-ла-лааа... Каква реформа с песен на устааа!

Внезапно декорите потреперват. Гърмят прожектори, пада мазилка. На бял кон влиза премиерът и надпява всички, Гяуров ряпа да яде:

– Конграчулейшънс, съвестни министрии! Теренът, виждам, вече е

разчистеен. При мене няма шменти и капееелии. Насрещен марш свирете вувузелии!

Придружаващи клакьори от местната преса надуват свирки и пълзят в краката на Протагониста. А той продължава с мъдра и всеопрощаваща нотка в гласа:

– Но за да няма пак играчка-плааачкааа, я оставете тук една чистаачкааа! Една чистачка тука оставеетеее и нейната заплата удвоеетеее...

Леля Петранка изкача иззад кулисите, ухилена до уши, па запява като в стара градска песен:

– Готова съм за оперна премиееерааа! Вовеки ще прославям премиееерааа! Гърди си с бели рози ще закиичааа, защото, шефе, си егати пиичааа!

Премиерът се здрависва с жената от народа, рейтингът му удря тавана. Клакьорите запяват бодро на тализи:

– Истината днес е само тааазии – родната полиция ни пааазии...

А залата отеква като вайкане:

– Рефооормааа... ормааа... мааама... майкатааа...

Завеса.